

danes kaplan tam doli na hrvaški meji, za naše volitve potegoval in brigal, smo itak že poročali. Pa so tudi bili drugi, katere je naša volitva neznansko elektrizirala. Hoški župan Ver-nik-Stolz je tudi kaj mlo glasove poprosil, a dobil jih nič ni. Njegova tašča na Rogozi ima tudi volilno pravico. Glej ga, glej ga! Ker si sam ni prav upal oblastilo si izprostiti, je poslal svojo mamico doli na dom, da bi izfehtala po-oblastilo. „Veste mati, kaj drugega veselja moj Tonček od Vas tako nima, pa mu naredite vsaj to-le eno in edino veselje, da mu izročite po-oblastilo, ker tako neznansko hrepeni po njem. No, mamica draga, prosim, prosim dajte mu jo!“ Tako je dejala mamica Stolzeva, in — mama je podpisala. Hajd zdaj pa le na noge, tota-le štimica bo rešila ves svet. Pa ni! Oh joj, oh joj, veselje, edino veselje, je splavalo po vodici in se je tam onkraj Rogoze zgubilo po travi in gnojilo zemljico. Tudi dobro! Zdaj je pa še en junak Pohorski, g. Jakec Lobnik po domače Novak, ki se je že čutil rihtarja na Pohorju. In da mu ja ne zmuzne rihtarski prestolek, je toti možakec vso noč pred volitvijo z la-ternico po Pohorju šental od volilca do volilca štime nabirat. Imel je velik cekar v levi rokici, ter je štime tam le notri nabasal. Ker je pa v svoji naglici večkrat se nad koreninami spodrknil, je pa nekaj nabranih štim iz svojega cekera iztrosil. Oh joj, oh joj, in glih te-le zgubljene štimice so fale na dan imenitne volitve. Joy, joy, joy, ti nezgoda in nesrečna zguba ti! Torej tudi tukaj pomagalo nič ni! „Stajerc“ dragi, sedaj pa poslušaj, in da se ne začudiš in vstraiš preveč! Gospoda učitelja iz Reke, nad-učitelj oče in učitelj sin, Mejovšeka sta tudi bila pri volitvi. Ker je pa bil dan volitve šolski dan, sta tota gospodeka v vzajemstvu z gos-podom katehetom uredila šolsko spoved, da je po-tem bil prosti dan in da sta lahko prišla tudi na volišče. No, pri vsem tem bi ne bilo nič dalje čuditi ali huditi se, pa le ena je zlo „merk-würdig“! Gospoda Mejovšeka sta radikalna libe-ralca, pa v tem slučaju sta svoj liberalizem ta-koj vteknila v mišjo luknjico in sta volila s — klerikalci. No, no, se ja vè, kam pes taco moli. Pa pomagalo tudi nič ni, so propali, so propali! Vidi se pa, kako hitro liberalce farbo zmenja, če se gre za prvaško stranko. Oj ti konsekvenci ti! V nedeljo bomo rihtarja volili. Kdor bo, tisti bo, pa eno vemo, g. Jaka Lobnik, tisti ne bo. Glej, dragi naš „Stajerc“, mi Pohorci smo in ostanemo korenjaki in zvesti prijatelji tvoji. Ali nisi ponosen na nas? Juhu!

Iz južne Dalmacije. (Velika nesreča.)
Velika nesreča je se zgodila na 10. marca 1913 o pol 1 uri popoldne na Veršniku pri Risani v južni Dalmaciji, tam kjer se nova festunga (for-tica) stavi. Tam je stala pod velikim skalnatim hribom ena iz kamenja sezidana vojaška baraka za artiljerijo. Na to barako se je tisti skalnati hrib otrgal in je padel na barako, tako da je celo barako zrušil. 7 vojakov v tisti baraki je bilo ubitih in 5 težko ranjenih se je rešilo. Ta skalnata peč je tako velika, da so jo morali z dinamitom narazen streljati, da so dobili ubite vojake vun. V tej baraki je bilo 60 vojakov ar-tiljeristov, ki so v nje stanovali. Ravno med tem časom se je enemu vojaškemu automobilistu med potom blizo tej barake neka nesreča zgo-dila, ki je za festungo traverze peljal, in je iz te barake 40 vojakov zaklical, da so mu šli pomagat automobil vzdignit; nekaj jih je pa bilo tam pri festungi na delu. Ako bi vseh 60 vojakov v baraki bilo, tak bi vsi lahko tam smrt storili. — Na Veliko soboto ob 3. uri popoldan je bil za te nesrečneže veliki pogreb

v Risano, tak da še takega ni bilo, z vojaško godbo. Mnogo in mnogo ljudi se je udeležilo tega pogreba, veliko oficirjev, vojakov in orož-niki, ki tam na granici stražijo za našo domo-vino, so spremili k zadnjemu počitku svoje ka-merade na katoliško pokopališče v Risano. Tam naj v miru počivajo in lahka zemljica naj jim bo! Žalostne velikonočne praznike obhaja vo-jništvo tukaj v tem kraju, ker vsi žalujejo za te mlade fante, ki so že svoja tri leta v jeseni odslužili in so morali zaradi nemira nadalje slu-žiti; bilo je tudi nekaj rezervistov zraven in vsi so bili iz Ogrskega doma. Bodite toraj pri-pravljeni, ker ne veste, kje vas smrt čaka! Čast za domovino umrlim vojakom!

Od črnogorske in bozniške granice. Več vojakov iz granice, ki varujejo našo domovino, nam piše, kako žalostna in težavna je služba. Povsod je veliko snega in hudi veter (bora), da vsega človeka skozi prepriha. Vbogi vojaki in orožniki morajo tam patrolirati. Marsikateri vo-jak in orožnik si bode tamkaj bolezen pridobil, katera se bode šele pozneje pojavila. Veliko je starih rezervistov tukaj, ki so že bili leta 1908 v Dalmaciji in v Bozniji in pravijo, da oni, ki so v Bozniji bili takrat, so vsaj dobili en spomin; medalje se jim je namreč podelilo. Drugi pa, kateri so ravno tisto službo delali kakor oni, pa niso dobili ničesar. Upamo toraj za letos, ki smo že drugokrat na granicah in stražimo našo domovino, da se nam vsaj letos podeli en spomin, da bo vsak vojak lahko rekel: „To sem dobil za spomin, ko sta se črnogorski kralj in pa Turk vojskovala in mi smo stražili našo domovino.“ Tudi marsikateri človek bi si rad ta spomin pogledal in bi tudi rekel: No, ti si vsaj nekaj spisal po sveti in nekaj storil za našo domovino!

0 „umirajoči Turčiji.“

Francozi so kot ruski zavezniki strastni prijatelji balkanskih narodov in vsled tega so-vražniki Turčije. Ali eden najznamenitejših fran-coskih pisateljev, mornarski oficir Pierre Loti se ne more odpovedati pravičnosti. Brez ozira na stranko in politično mnenje napisal je Pierre Loti velezanimivo knjigo „Turquie agonisante“ („Umirajoča Turčija“). Da bo-dejo naši čitatelji izpoznali, kako sodijo pošteni Francozi o balkanskih narodih in njih vladarjih, hočemo par odstavkov iz te knjige ponatisniti. Knjiga nosi na prvi strani fotografično sliko turškega oficirja, kateremu so Bulgari ušesa, nos in ustnice odrezali; kakor živa mrtvaška glava gleda ta nesrečnež na nas... Pierre Loti piše: „Tu stojijo ti štirje balkan-ski kralji za krvavo fronto pripravljeni v imenu Krista grozno klaunje zopet pričeti. Najglasneje agira bulgarski Ferdinand z našim svetim znamenjem kri-žem. Kakor da bi z njim na veliki boben zbija-l in neumneže skupaj bobnal. Mi poznamo njegov roparski ptici podobni obraz z malimi tapirjevimi očmi, mi poznamo vso prete-klost tega ošabnega in brezsrčnega Koburžana. Pastil je svojo svakinjo, nesrečno Luizo Koburško, pet let za-preti (uganite zakaj?); pripravil je svoji isto-tako nesrečni soprogi Mariji Luizi iz Par-me pravo mučeništvo in njena otožna senca bi zamogla marsikaj povedati... Vkljub temu, da je ošaben in brezsrčen, sedel je ven-dar v smrtnem strahu na svojem pritlikavem tronu in je naročil Stambulovu, da naj spravi vse mu neprijetne osebe na stran. Stambulov je to izvršil, dokler ni

tudi njega ravno ob pravem času tajna izre-ka: Tsa morilca ugonobila. — Za Ferdinandom vavih, na gausni obraz in izsesano postavo Petri niso mo ragorgeviča, ki je prišel po groz. Tako piše umoru kralja Aleksandra in do skr gove soproge na srbski tron. Od ski pis vemo tudi, da je oče nezrelega zlo- ca, ki je že kot mladenič napram uslu- nja balka svoj morilčev nagon vadil. Potem eh bol kraljiček črnogorski. To je jako ki gledajo tični človek. Imel je krasno idejo, da je ri, Srbi in posredno pred izjavo vojne kazali, da imenom svojega sina borzni četek kultu dikat na špekulacijo a la ba diči ne de ustanovil in en dan pred iz hom vojneli likvidiral... To je trojica kot varuhinja vere Jezusa Kris Zobna k Čisto zadaj, napol skrit, pojavlja se še g kralj, kakor da bi se sramoval KA hati v tej družbi.“ — Tako piše coz Loti o balkanskih kraljih, pred k rimise valjajo naši slovenski diteljina trebuhu. Omenimo še ima tudi črnogorski Nikita ne to umorov na vesti, kakor smo to leti v našem listu dokazali.

Loti piše nadalje: „Zakaj ti slov še hujsi „križarski vitezi“ časopisje tako hudo zati — zara Da svet ne izvè, kako zverinsko nedmo stva govalci s premaganimi ravnanji“ se n lzvedeli smo, da so zavezniki skozdke poteg dni v Saloniku morili in nepopijkskače in grozodejstva izvršili. Legio tane. Nas vojakov in oficirjev se je vjelo; zadnje im samim pač zopet izpustilo, ali mnogokrat se jine. To je preje nos, ustnice, trepalnice inec“ prav s škarjami odrezalo. Neki diplom Črno, o katerega resnicoljubnosti ni dvomiti, lali in pisal: „Turke morijo! Njih ranjenalci m na grozni način trpinči. Turška žedavosp žrtev teh nečloveških pobalinov. Povsodčrnogorci n stanujejo Turki, se mori in pleni in plali kat vpepelijo hiše. Kdo izvršuje ta grozodejstva našim Tolpe onih divjih vojakov, kdol tudi se v Makedoniji desetlet v zap. Vendar t nem umoru vadile. To se zguma pa na imenu civilizacije, pravičnarsko“ la in svobode! Sramota za Evropo, da pa več z mirno to klanje ljudi! Kralj Ferdinand zloego za besedo o „križarski vojni“, da bi pregnal atoliš iz Evrope. Ako se mu to posreči, vrgle sač le „kše dejo njegove čete morilcev na grab obne prebivalstvo in bodejo tam ravno atoliškega krvi prelike, kakor l. 1907“... ki vodilni

O porazih Turkov piše Loti: „Tusaj za na se kot pravi junaki zgrudili. Ne samo ik „Slo se morali braniti proti kratratnemu napadu andir rih držav, imeli so se boriti še proti hneč“ mo sovrážniku: stradali so, niso imeli ne glejte, liva ne organizacije. njih armada je bila hrvaška slaba in razrušena. Veliki mraz zimskih me tako in grozni glad s tako stoičnim mirom preažes bič. ne bi znal noben drug vojak na svetust“ zop turški. Tam, kjer bi pod sličnimi razvprašamo, drugi vojak ropal in moril, izkazal se je lašli svoje kot poštenjak. Resnico teh dejsta vedel bode svet dovolj hitro!“

O jugoslovanski bahavosti in širokous piše Loti tako-le: „Kje tiči pravzap mnogo hvalisana bulgarska hrabrost? Da s organizirano, večinoma iz neizvezbanih tov obstoječo, od dogodkov presenečeno armado pri Lüle-Burgasu in Corlu po hudi jih in težkih izgubah premagali? In pre zato, ker turški vojaki tri dni niso ničesar j Nikdar ni bila lastna hvala in nedostojnos garov večja kakor zdaj! Izjavili so breza

Delo in zabava

meta nikdar toliko utruditi, da ne bi iz krepkega, tuhent, 180 cm časa za pobožnost, za zbiranje in ne-ravna 80 cm trajnim in svojega zdravja. Na vzdržanje zdravja danne 24 k blazine 3 že v interesu svoje družine in svojih prej frankih dolžnosti vedno misliti. Kolikor vemo dopada usnje, ni ravno posebno težko, vzdržati se zdravega, ako se ima pri vseh nastopiv-indispozicijah vedno takoj tako dobro do-še sredstvo pri roki, kakor je to Fellerjev

hripavosti, influenci, zaslinjenju, praskanju v vratu izkazal se je in odpravi kašelj, raztopi sline ter vpliva proti kataru. Tudi pri drugih bolečinah je zanesljiv pomočnik. Gospod Matija Polsterer, Grubbach-Scharenstein, piše o tem: „Glavobol, gih in bodenje v strani in tudi druge bolezni, skratka vse trpljenje konča, ako se rabi „Elsafluid.“ Ako ti je slabo za bruhati, ako vsled hripavosti komaj govoriš, odpraviš vse to hitro, ako imaš „Elsafluid“ pri roki: „To ni samo lepo povedano tamveč kakor smo se pre-

naši čitatelji vedno pripravljen, ker stane dar 12 steklenic samo 5 kron franko. Tudi naš prebavni aparat, naš želod-črevesje moramo vedno zdravega obdržati tu koristijo pri pomanjkanju apetita, pa (Sodbrennen), zapiranj, bruhanju in nape Fellerjeve odvajalne rabarbara-kroglice“ „Elsa-kroglice“ dobro. 6 škatlic stane s krone franko in se jih dobi pristne ravno kakor fluid le od apotekarja E. V. Felle-bica Elsaplatz šte. 241 (Hrvatsko). Pri-